

De zalving van de Heere Jezus in Bethanië

Ds. J. IJsselstein – Mattheüs 26:1-13

Lijdenstijd

Liturgie:

Psalm 26:7,8

Psalm 25:6

Mattheüs 26:1-13

Psalm 133:1,2,3

Psalm 116:1

Psalm 143:10

Gemeente, wie ooit in zijn of haar leven, voor eigen hart en leven, iets gezien heeft van de liefde van Christus, die kent in zijn of haar hart (dat kan niet anders) ook een hartelijke wederliefde, een liefde terug tot God.

Als je denkt aan de onbegrijpelijke liefde van Christus... voor mij. *Ik voor u, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven.*

Als je denkt aan wat de apostel Johannes schrijft: *Hieraan hebben wij de liefde gekend dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft* (1 Johannes 3:16).

Dan kan het niet anders, dan zing je met heel je hart en met heel je leven: *Ik zal U al mijn liefde waardig schatten.*

Wie die liefde van de Heere Jezus Christus kent, geproefd en gesmaakt heeft (dat 'Ik voor u'), die breekt daaronder. Dan kan het niet anders: dan word je klein, ootmoedig en mild. Dan stroomt je hart over van wederliefde, van 'terugliefde', tot God en je naaste.

Maar een *natuurlijk* mens (een mens zonder nieuw hart) staat *vijandig* tegenover God. En ook het oude hart van Gods kinderen, het oude deel in hun leven, staat ten diepste vijandig tegenover God en de medemens.

In ons hart leeft van nature wat staat in onze catechismus: haat tegen God en tegen onze naaste, tegen de Heere Jezus Christus en tegen de weg van de zaligheid (zondag 2, vr. en aw. 5).

Lijnrecht staat die hardnekkige haat van de mens tegenover de hardnekkige liefde van Christus.

Kijkt u maar in het begin van Mattheüs 26. Jezus zegt tegen Zijn discipelen in vers 2: *U weet, dat na twee dagen het pascha is en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden, om gekruisigd te worden.*

'U weet het, discipelen. Het is nu dinsdagavond (want donderdagavond begint het pascha). Nog twee dagen. Ik heb het u al drie keer gezegd, dat Ik Mijn leven zal afleggen, dat Ik Mijzelf zal overleveren. *De Zoon des mensen*, door God gezonden, mens geworden, een menselijke natuur aangenomen, kwetsbaar, broos, breekbaar, zoals wij.' Wat staat er? 'Ik zal aan de Romeinen overgeleverd en gekruisigd worden' (want u weet, Joden kruisigen geen levende mensen).

'U wist het, discipelen. Ik heb het u al drie keer gezegd en nu de vierde keer zeg ik de datum er ook nog bij: het is *over twee dagen.*'

En u zit hem in gedachten zitten, Mattheüs. Heel secuur schrijft hij zijn Evangelie. Hij schrijft... wat Jezus zegt. En hij schrijft... het antwoord op van... Nee, dan stopt zijn pen. Er *is* helemaal geen antwoord van de discipelen! Het landt niet! Ze snappen dit niet. Ze begrijpen er helemaal niets van. Hun Meester sterven?! Waarvoor dan? Waarom dan?

Hij heeft ze opgezocht. Hij heeft ze gehaald uit hun vroegere leven. Zo vaak, zo lang met ze gepraat, zo veel onderwijs, zo veel les gegeven, maar... ze snappen er niets van. Hij noemt hen Zijn broeders, Hij noemt hen Gods kinderen, maar... lijden, sterven? Daar snappen ze niets van.

Hardnekkig onbegrip! Of moet ik zeggen: hardnekkige vijandschap?

Ja, dat laatste. Want had Petrus kortgeleden niet gezegd tegen de Heere Jezus: Heere, dat zal U niet gebeuren! Maar Jezus bestrafte hem en zei: Ga weg achter Mij, satanas, duivel (Mattheüs 16:23). En straks in vers 35 zeggen ze nog steeds allemaal: Wij zullen met U sterven.

'Wij zullen ons leven, Heere Jezus, *voor U* geven.'

Discipelen van Jezus, hier vanmorgen in de kerk, kijk eens heel diep in het binnenste van uw hart. *De Zoon des mensen zal overgeleverd worden om gekruisigd te worden.*

En Zijn discipelen, Zijn leerlingen zwijgen.

'U sterven? Voor ons? In onze plaats? Nee, liever niet.'

Dit hart, *mijn* hart, is van nature *vijand* van vrije genade, van lijden en sterven voor mij.

Hier leeft, diep in mijn hart, *vijandschap* tegen die weg.

Ik wil het *zelf* doen. 'U voor mij? Nee!'

O, dat is wel het grootste en diepste kwaad in ons hart: dat we zo vaak en nog steeds in ons doen en laten zeggen: 'Nee, Heere. Dat niet voor mij.'

Jesaja heeft het over ons, als hij schrijft: *Hij (de Heere Jezus) was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem - en dan komt het - Hij was veracht, en wij (wij!) hebben Hem niet geacht* (Jesaja 53:3).

En wij, wij(!) hebben Hem zonder oorzaak *gehaat*.

Hardnekkig onbegrip bij de discipelen. Hardnekkige haat.

Het is waar: ze hadden hun Meester lief, hartelijk lief. Maar alles in hun hart verzette zich tegen *de weg* van hun Meester. Lijden en sterven voor hen? Nee!

De discipelen, dat zijn wij, kinderen van God, hebben een diepe weerzin in hun hart tegen de weg van het lijden.

En dat geldt ook de overpriesters, Schriftgeleerden en ouderlingen. Dat geldt ook de vooraanstaande, nette kerkmensen.

Als je de eerste verzen van Mattheüs 26 leest dan blijkt: ze *haten* Jezus. Niet alleen Zijn woorden, maar ook Zijn werken en ook de Man Zelf. Die moet uit de weg geruimd worden!

Hun leven is een *tempelleven*, vol van vroomheid, rechtzinnigheid en godsdienst, maar hun hart is duivels en vol van haat.

En dat zou vanmorgen ook zo maar bij u kunnen zijn...

Beste vrienden, wetgeleerden, Schriftgeleerden, vol van Bijbelkennis en vroomheid, kijk eens heel diep in uw hart.

Ja, ik begrijp wel waarom ze van Hem af willen, van Jezus. De woede is de laatste tijd naar een climax gestegen. Sinds Lazarus uit de doden is opgewekt, zijn er grote groepen mensen achter Jezus aangegaan, heel veel mensen. En ze hebben uiteindelijk geroepen: *Hosanna! Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren!* (Mattheüs 21:9).

En over hen (vrome, nette en godsdienstige mensen) heeft Hij een achtvoudig 'wee', een achtvoudig oordeel geroepen (Mattheüs 23:13-32).

Ze kunnen Zijn Naam niet *horen*, ze kunnen Zijn werken niet *zien*, ze kunnen Zijn woorden niet *verdragen!*

En misschien (ik moet eerlijk zijn tegen u), misschien is dat in uw hart ook wel zo.

Ijverig in de dienst van God, netjes en voorbeeldig in de dienst van de wet, maar *Jezus...? U zegt diep in uw hart: 'Nee! Weg met Hem!'*

En als dat dan gewoon niet lukt, dan maar met een list. Dan maar slim, dan maar sluw. Nee, je gaat natuurlijk niet openlijk zeggen, dat je een vijand van Jezus bent. Dan heb je een probleem, ook in de kerk. Dan maar stilletjes wegmoffelen die Man.

En? Zelf doorgaan op de weg van je eigen vroomheid, wetgeleerden, Schriftgeleerden...

Ze vergaderden, staat er in vers 4, *in de zaal van de Hogepriester die genaamd was Kajafas*. Een beetje stiekem, in de tempel. Niet zo dat iedereen het kan zien.

En ja, dan komt het beraad, het overleg.

Het moet eigenlijk zo snel mogelijk. Maar op het feest...? Dat is toch vragen om problemen. Bovendien zijn er straks twee miljoen Joden in de stad, waaronder er heel veel zijn, die sympathie en waardering hebben voor Jezus van Nazareth.

Ja, wat moet je dan doen?

Even denken... En dat doen ze ook met elkaar. En zo ontstaat langzaam het plan: als we het nu eens niet *zelf* doen, maar straks de *Romeinen* de klus laten klaren.

Hoe? Ja, dat blijft nog een beetje lastig, maar straks als Judas Iskarioth langskomt, dan komt het allemaal een beetje in een stroomversnelling.

Hier is het verzet, *hier* is de haat, *hier* is de vijandschap van vrome kerkmensen tegen Jezus Christus.

Jezus...? Weg met Hem!

Kijk eens heel diep in uw hart. Nee, u zegt het niet hardop. Maar als u nu heel diep naar binnen kijkt, komt het u dan niet bekend voor? Mij wel.

Jeruzalem, kerkmensen, met een diepe weerzin tegen Jezus en de weg van het lijden. Daarom heeft Hij, Jezus, gezegd (en Hij zegt nog!) met tranen in Zijn ogen: *Ik heb u bijeen willen vergaderen zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels, maar u hebt niet gewild* (Mattheüs 23:37).

Maar recht tegenover die hardnekkige haat, die hardnekkige vijandschap en dat hardnekkige verzet staat - Gode zij dank! - de hardnekkige liefde van Christus. Na drie eerdere aankondigingen, na drie eerdere *afwijzingen*, komt ondanks alles van de mens *toch* een vierde.

Geen discipel, geen kind van God, geen wetgeleerde, geen Schriftgeleerde kan dat plan van God doorkruisen. Het gaat zoals God het van eeuwigheid af bepaald heeft en zoals de profeten het hebben voorzien. Zoals de dichter van Psalm 22 zegt: *Zij hebben Mijn handen en Mijn voeten doorgraven.*

Met de spijkers van het kruis (Psalm 22:17).

Het zal gaan volgens de wil van de Vader, die met al de liefde van Zijn hart Zijn liefste Zoon heeft gegeven. En het is de vrijwillige liefde van de Zoon, ondanks alles en ondanks dat iedereen die zich daartegen verzet, om door te gaan.

Zoals staat in Johannes 13:1: *En voor het feest van het pascha, Jezus wetende, dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot de Vader, alzo Hij de Zijnen (discipelen, vol van verzet), die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde.*

Hardnekkige, weergaloze liefde was het, tot Zijn Vader, en tot Zijn discipelen, tot de Zijnen, die door niemand tegen te houden was.

En terwijl Mattheüs (en Markus) denken aan dat contrast tussen de vijandschap van de discipelen en de Schriftgeleerden enerzijds en de liefde van hun Meester anderzijds, denken ze ineens terug aan die zaterdagavond. Aan die zaterdag in Bethanië...

Johannes beschrijft dat het zes dagen vóór het feest was, het was dus zaterdag en ze waren toen in het huis van Simon, de melaatse.

Zo heette hij. Hij was melaats geweest, maar hij was genezen. Maar zo heette hij eigenlijk altijd nog: Simon, de melaatse. Dat deed steeds weer denken aan vroeger, aan toen hij nog ziek was.

Gods kinderen *waren en zijn en blijven* zondaars: onverbeterlijke zondaars.

Toen op zaterdagavond, wie waren daar ook al weer? Simon, de melaatse, de Heere Jezus, Zijn discipelen, en Lazarus was er ook bij.

Het lijkt erop dat er op die zaterdag een soort van maaltijd was als dank voor wat de Heere Jezus allemaal had gedaan: de genezing van de melaatse Simon en ook voor de opwekking van Lazarus.

En wat daar precies gebeurd is, op die zaterdagavond, daar gaan we nu vooral op letten. Het thema voor het verdere vervolg van de preek is:

De zalving van de Heere Jezus in Bethanië.

We letten op drie aandachtspunten:

- 1. De liefde van Maria**
- 2. De verontwaardiging van de discipelen**
- 3. Het antwoord van Jezus**

Als eerste dus:

1. De liefde van Maria

Het is zaterdagavond. Ze eten samen aan een grote tafel. Iedereen ligt in een soort ligstoel, op zijn zij, aan de tafel. Zo deed men dat.

En terwijl men bezig is met de avondmaaltijd komt er een vrouw. Johannes noemt haar naam, hij zegt dat het Maria was.

Deze Maria is de zus van Martha en Lazarus, de man die uit de dood is opgewekt.

En Maria heeft een albasten fles. Een *fles* die is gemaakt van albast.

Albast of onyxmarmer was een geelachtig witte, vrij geharde soort marmer, waarvan in de oudheid parfum- en zalfjes werden gemaakt.

Het is een ronde fles met *een heel dunne hals*, om te voorkomen dat, als je giet, alles er in een keer uitloopt.

Net zoals je een lekker luchtje of parfum kunt hebben in een klein flesje. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat alles in één keer uit het flesje komt, maar druppeltje voor druppeltje.

En zo ook moet die olie, die nardusolie, druppeltje voor druppeltje uit dat flesje komen.

Maar als we goed lezen (en vooral in het Johannesevangelie) dan is het niet een piepklein flesje geweest, want Johannes schrijft dat er meer dan een pond zalf in zat. Een Romeins pond is meer dan driehonderd gram, dus we zouden in deze tijd zeggen: het was een voorraadfles, een megaverpakking.

Niet zo'n klein flesje dat je gebruikt voor je eigen dagelijkse verzorging om zelf lekker te ruiken (dat mag ook best), maar een *grote fles*.

Zo'n grote fles werd vooral gebruikt, wanneer iemand gestorven was, om hem of haar van hoofd tot voeten, van top tot teen te zalven met olie.

Mattheüs schrijft nog iets over die olie: het was *zeer kostelijke zalf*. Heel kostbaar. Van grote waarde. Judas schat de prijs op driehonderd penningen. Nou, die kon het weten, want hij had verstand van geld. Driehonderd penningen was het jaarloon van een arbeider. Wij zouden zeggen: die olie kostte op z'n minst twintigduizend euro.

En nu, wat gebeurt er? Kijk! Maria komt met haar fles, breekt die dunne fles van de hals af (want druppeltje voor druppeltje, dat gaat veel te langzaam!) en ze giet die hele fles olie leeg op het hoofd van de Heere Jezus. En van Zijn hoofd loopt dat zo over Zijn lichaam en ze giet het ook, schrijft Johannes, over Zijn voeten en het teveel droogt ze af met het haar van haar hoofd.

En ineens is het huis vol van de heerlijke geur van die nardusolie.

'Impulsief mens', denk je bij jezelf, 'die krijgt daar vast wel een beetje spijt van, van die verkwisting. Twintigduizend euro...!'

Nee, impulsief is ze niet geweest, want Johannes schrijft, dat ze die nardusolie al een tijdje bewaard heeft in haar huis. Dus dit is heel *weloverwogen*. Dit is van tevoren heel goed doordacht.

Het is een daad van hartelijke liefde. Ze giet haar fles, ze giet haar hart vol van liefde over Jezus uit.

‘Wat een verschil’, zegt u, ‘tussen vrome kerkmensen (de vijanden van Jezus) en kinderen van God.’

Ja, maar ook *wat* een verschil tussen kinderen van God onderling! Want de discipelen willen helemaal niets weten van dat komende lijden en sterven. Ze zijn in deze tijd (nota bene) alleen maar druk bezig om met elkaar te vechten over wie van hen de meeste is. Je zou vertwijfeld denken aan het eind van de evangeliën: ‘is er nu nog *iemand* die echt begrijpt waarom de Heere Jezus gekomen is...? Of is er *niemand*...?’

Ja, er is er *één*! Een vrouw. Wij, mannen, blijven meestal achter bij de vrouwen als het gaat om sterk geloof, vaste hoop en hartelijke liefde.

Eén vrouw, Maria, heeft begrepen wat het betekende, dat Hij *Zijn* leven voor *haar* aan het kruis zou geven. En dat Hij zou sterven en begraven worden. Ze had al een tijdje de olie voor de begraving in huis. En nu eert ze Hem, zijnde nog in leven, vanwege Zijn bereidheid om Zich te offeren voor haar.

Ze legt als het ware haar handen op het hoofd van het Lam, terwijl Het weggevoerd wordt om gekruisigd te worden.

Waarom zij *wel* en de discipelen *niet*?

Waarom zijn zij, de discipelen, vervuld met weersin en is zij bezet met geloof en liefde? Er is eigenlijk maar één antwoord mogelijk: deze Maria heeft in het verleden *het goede deel uitgekozen* (Lukas 10:42).

De discipelen hebben veel gepraat (zoals wij, mannen, dat ook zo vaak doen) en veel gediscussieerd over theologische thema’s, Martha heeft heel hard gewerkt en is heel ijverig geweest, maar *Maria heeft aan de voeten van Jezus gezeten*.

Zij heeft *geluisterd* naar Zijn woorden en ze heeft ze *geloofd*. Ze heeft de liefde gezien in Zijn ogen. Ze heeft de bereidheid gezien in Zijn ogen om Zich voor *haar* over te geven. En dat heeft heel haar hart genomen.

Stilletjes heeft ze geluisterd aan de voeten van de Heere Jezus, terwijl het zong in haar hart: ‘Heere, Ik zal al U al mijn liefde waardig schatten, omdat U straks de dood voor mij wilt ingaan. U wilt straks een vervloekte dood sterven om mijn vloek weg te dragen.’

Die liefde van Christus heeft heel haar hart in vlam gezet van wederliefde, van ‘terugliefde’ tot Christus. En nu giet ze al haar liefde, haar waardering, haar toewijding en haar aanbidding als het ware over Zijn hoofd en over Zijn voeten. Niet zomaar een paar druppels, maar ze breekt de hals van de fles en giet heel de fles helemaal leeg: ‘Alles van mij is voor Hem, want alles wat van Hem is, zal Hij geven voor mij.’

Haar liefde *heeft geen woorden*. Dat valt op. Ze zegt geen enkel woord. Ze zegt alles met wat ze *doet*, met haar nardusfles. Daarmee zegt ze alles. Daarmee zegt ze: ‘U bent alles voor mij. U bent mijn Borg, U bent mijn Zaligmaker, mijn Middelaar, U bent mijn Bruidegom.’

Zonder woorden. Ootmoedig. Klein...

Zoals zondaars ootmoedig, klein, als het ware kruipend tot Jezus komen. Het ontbreekt ons aan woorden om al onze liefde naar Hem uit te spreken, om *zo veel* onverdiende goedheid en zegen.

Sommige mensen geven *iets* aan Jezus. Ook sommige kinderen van God geven *iets* aan Jezus. Een beetje van m'n geld, een beetje van m'n leven, een beetje van m'n tijd, een beetje van m'n aanzien... Goed, als 't echt moet, een paar druppels dan.

Maar wie echt aan de voeten van Jezus gezeten heeft en echt uit Zijn mond de woorden heeft gehoord: *Ik voor u, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven*, en wie echt de genade geproefd heeft die drupt van Zijn lippen en de liefde heeft zien weerspiegeld in Zijn ogen, denkend aan het bittere lijden in zijn of haar plaats, die zegt niet impulsief, maar met heel zijn hart: 'Heere, *alles, alles* van mij is voor U! Mijn tijd, mijn vrije tijd, mijn geld, mijn liefde, mijn talenten, mijn kinderen... alles!'

Zou u uw kinderen afstaan aan de dienst van de Heere, als Hij ze riep tot Zijn dienst? En zou u de vredige omgeving waarin u nu woont opgeven, als Hij u riep om Zijn daden bekend te maken onder de volken?

Laten we voordat we verdergaan met onze tweede gedachte eerst samen gaan zingen. Psalm 116 vers 1, een psalmvers dat de kinderen ook allemaal kennen. Het eerste vers van Psalm 116.

*God heb ik lief; want die getrouwe HEER
Hooft mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen;
Hij neigt Zijn oor, 'k roep tot Hem, al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.*

Onze tweede gedachte:

2. De verontwaardiging van de discipelen

Judas begint ermee, zo staat het in het Johannesevangelie. 'Dit mensen, is pure verkwesting. Driehonderd penningen, een heel jaarloon, nota bene! Twintigduizend euro, zomaar weggegooid. Wat een verspilling!' (Johannes 12:5)

Hij neemt het haar heel kwalijk, hij is heel erg verontwaardigd en boos.

En? Helaas, de andere discipelen nemen het heel snel over. 'Je had die zalf duur kunnen verkopen en dat geld aan de armen kunnen geven!'

Ja, maar... die olie was nu *juist* gekocht voor de Heere Jezus, om *aan Hem* te geven, om Hem daarmee te eren.

Een jaarloon geld gespaard om een gestorven Jezus te zalven, maar de liefde lijkt zo te dringen, dat ze daar niet op kan wachten. En het is alsof de Heere in haar hart zegt: 'Toe maar, Maria, doe het nu maar. Straks is het misschien veel te moeilijk.'

Maar... de liefde tot Christus wordt beantwoord met een *bitter verwijt*.

En dat is nog vaak zo.

Een eenvoudige vrouw, vol van liefde tot Jezus, *scherp* veroordeeld door de discipelen van de Heere Jezus, toekomstige ambtsdragers.

Het ontbreekt hen (en dat is een les voor al Gods kinderen en ook voor ons als ambtsdragers) aan mildheid. Ze zijn *scherp*. Ze hebben direct hun oordeel klaar.

Die mensen heb je nog steeds. Als ze iets zien van de liefde van Christus in het leven van iemand anders, dan zeggen ze: 'Nou, ik ga daar eerst maar eens een keer luisteren of dat

wel klopt.’ En als ze dan iets horen van de liefde van Christus, dan zeggen ze: ‘Ik hoor iets wat ik niet ken en dat klopt niet.’

En ze oordelen scherp en ze veroordelen.

Maar de Heere Jezus neemt het op voor Zijn kind. God neemt het op voor Zijn volk. Vooral voor de kleinen, voor de (om zo te noemen) *bekommerden*, voor hen die het geestelijk niet zo op de goede manier kunnen en durven zeggen. Voor hen die het vaak in het verborgen, in stille eenzaamheid zonder woorden tegen de Heere zeggen: *Ik zal u hartelijk liefhebben, Heere, mijn Sterkte!*

Matthew Henry zegt: *De liefde leert ons om de beste uitleg te geven aan dingen. Al was het verkwisting geweest, dan hadden ze nog met liefde moeten oordelen en de beste uitleg moeten geven aan wat Maria deed.*

We worden geroepen (en ik zeg dat ook tot ons als ambtsbroeders) tot voorzichtigheid in ons oordeel, om niet zo snel te veroordelen en zeker niet als die ander meer lijkt te hebben en meer lijkt te doen dan ikzelf.

Het ontbreekt hen aan mildheid en aan liefde.

En wat ze zeggen getuigt vooral van een gebrek van liefde tot hun Meester. Gebrek aan hun eigen liefde tot Christus. Hij staat nota bene op het punt om Zijn leven, Zijn liefde, Zijn hart te geven. *Alles*. Voor hen! En ze noemen de gift van een fles lekker ruikende olie ‘verlies’, ‘jammer van het geld’.

O, wat moet ik mij en wat moeten wij ons hier schamen! Hoe vaak noemen we geld, tijd, liefde en werk gespendeerd aan de Meester ‘verlies’. Jammer van het geld.

Het laatste wat opvalt bij de discipelen is, dat ze hun gebrek proberen te rechtvaardigen, ze proberen het goed te praten, door een vroom, godsdienstig beroep te doen op de noodzaak van de zorg aan de armen.

En dat was u misschien ondertussen in uw hart ook al aan het doen. Ja, want we zijn ineens heel erg dichtbij, ook in ons gemeentelven. Hartelijke liefde tot God en tot Christus in een leven van een eenvoudig kind van God, goede werken (staat hier letterlijk) in God gedaan, met alle liefde van het hart, uitgegoten op het hoofd en de voeten van de Heere Jezus Christus. En wij... *veroordelen*.

Pas op, gemeente. En ik zeg het ook tegen ons, ambtsbroeders: pas op, dat we geen van deze kleinen ergeren.

Onze derde gedachte:

3. Het antwoord van Jezus

In vers 10 staat: *Maar Jezus, zulks verstaande, zei tot hen: Waarom (discipelen) doet u deze vrouw moeite aan? Want zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht (gedaan).*

Letterlijk staat er: *Zij deed dat voor Mij*. Je zou ook kunnen lezen: *Zij deed dat in Mij*. Goede werken die in God gedaan zijn.

Zij heeft dit *heel bewust* voor Mij gedaan. Als een begrafenisdaad. Dit is geen verkwisting, dit is wat wij anders doen aan onze overledenen.

En de Heere Jezus aanvaardt Zijn zalving. Hij aanvaardt de zalving, de zalfolie van de lijkbezorging.

En wat schittert daarin tegelijkertijd Zijn bereidwilligheid om straks te lijden en te sterven en begraven te worden. Hier schittert weer opnieuw de hartelijke bereidheid van Christus om te lijden en te sterven. Het is alsof Hij tegen Maria zegt: ‘Ja, Maria, Ik zal vrijwillig de dood ingaan voor u. *Ik voor u, daar u anders de eeuwige dood had moeten sterven.*’

De Heere Jezus zegt letterlijk: ‘Ze heeft iets *heel moois* gedaan. Ze deed het voor *Mij*.’
Let op dat Maria niet zegt: ‘*Ik heb iets heel moois voor Jezus gedaan.*’
Hij zegt het. *Ze heeft het gedaan*, vers 12, *als voorbereiding van Mijn begrafenis*.

Jezus neemt het op voor het geloof en de liefde van Maria en zegt als het ware tegen de discipelen: ‘Dat is een voorbeeld voor u.’

Voorwaar (vers 13), *zeg Ik u: Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden...*

Waarover dan? *Van hetgeen zij gedaan heeft.*

Even opent zich hier het perspectief van de zending, van de prediking van het Evangelie over de wereld. Ook een nieuw perspectief voor de discipelen, als er staat: *dit Evangelie zal gepredikt worden.*

Welk Evangelie? Dit Evangelie: de Zoon des mensen zal overgeleverd worden om gekruisigd te worden. *Dat is het Evangelie! Dat is een goede boodschap*, voor u, voor jullie, voor ons.

Of je nu hoort bij de vrome mensen van Jeruzalem, vol van haat tegen Jezus, die Hem straks zullen kruisigen, of dat je hoort bij de ongelovige discipelen: dit is en blijft een goede boodschap: Hardnekkige liefde lijnrecht tegenover hardnekkige haat.

Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken, om vijanden vol van haat, verzet en vijandschap met God te verzoenen (1 Timotheüs 1:15). Om goddelozen rechtvaardig te maken voor God.

En Hij *heeft* Zijn leven afgelegd, Hij is gehangen aan het kruis, Hij is gestorven en begraven.

En *daarom* kunt u allemaal zalig worden.

Dit is een getrouw woord, dit is het Evangelie van vrije genade dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren (geen goede mensen!), om vijanden zalig te maken.

En Zijn bloed hebt u nodig!

Dit Evangelie, discipelen, mag u de wereld indragen. En als u gaat, ieder naar zijn eigen plek, dan zult u zonder twijfel terugdenken aan en vertellen over dit moment, over deze hartelijke en eenvoudige liefde tot Christus. Aan Zijn voeten geluisterd naar Zijn woorden. Niet gewerkt (zoals Martha), maar gezeten aan Zijn voeten.

Gezwegen, geluisterd, gekeken, gezien de liefde in Zijn ogen, geleerd, onderwijs gekregen (ook over mijn eigen vijandschap en weerstand tegen die lijdensweg) en zo op die manier door de woorden van Zijn mond oog gekregen *voor Zijn werk voor mij*, vijand. Van Hem een nieuw hart gekregen, een hart dat in stilte zingt en het in het leven toont: ‘Ik zal U al mijn liefde waardig schatten, Heere, omdat U mijn rechterhand wilde vatten.’

Gemeente, de grote vraag aan het einde van deze dienst is: Hebt u Jezus ook zo lief als Maria Hem liefhad?

Of zoekt u ook met een list van Hem af te komen? Terwijl u Zijn liefde en Zijn nodiging van u afwerpt en doorgaat op uw eigen rechtzinnige weg? Verzet uw hart zich tegen Hem en Zijn werk omdat u ten diepste, net als de discipelen en de vrome mensen in Jeruzalem, het allemaal *zelf* wilt doen?

Of zucht uw hart onder die last, omdat u altijd maar weer geneigd bent om het zelf te willen doen? Terwijl u buigt aan Zijn voeten, in stilte luisterend naar Zijn woorden, terwijl uw hart overvloedt van hartelijke liefde voor de Meester?

Niets en niemand houdt u tegen, eenvoudige gelovigen in ons midden, om al uw wederliefde uit te gieten op het hoofd en de voeten van Christus!

Verblijdt u, eenvoudige kinderen van God die aan de voeten van Christus onderwezen bent, in Zijn liefde en Zijn werk. In de weergaloze liefde van Christus. In Zijn liefde, in Zijn hart, dat alles voor u gaf. En bereidt Hem maar de kostelijke, de heerlijk ruikende olie van uw hartelijke wederliefde. Dan zal ook dit huis, deze kerk, vervuld worden met de reuk van uw liefde-olie.

Met liefde, ootmoed, hartelijke gunning naar anderen toe, met mildheid, eerlijkheid, hartelijke liefde tot de naaste, kinderlijke verwondering en verbazing, zelfverloochening en levensheiliging.

En dan zullen we ook van harte bereid worden om die geur, die geur van het Evangelie, over de wereld te verspreiden.

Hem, die Zijn leven voor ons gaf, die eeuwig leeft,
Zij alle eer, roem en glorie gegeven, van nu aan tot in eeuwigheid!

Amen.

Slotzang Psalm 143:10:

Leer mij, o God van zaligheden,
Mijn leven in Uw dienst besteden;
Gij zijt mijn God, vat Gij mijn hand;
Uw goede Geest bestier' mijn schreden,
En leid' mij in een effen land.